Ängladiktat

Anton Carlson

Evighetsvals

Tiden längtade till rummet
Skred ur änglaskummet
Vecklade ut sig i det blå
Här ska livets träd stå

Tillbaka till tidpunkten
Innan själen var sjunken
Tog frukten och log
I Edens stora skog

Gud inledde striden
Som vecklade ut friden
Som försåg livet med smärta
I hennes eviga hjärta

Så hon längtade hem
Innan smärtor var i varje lem
Så uppkom det stora medvetandet
I väntan på meddelandet

Och i medvetandet var andra
Hon började att vandra
Mot den som vet att hon är här
Det är dig jag har så kär

Men hon blev avskuren
Vägen hon gick var svuren
Längtande till sin Gud
Följde vareviga bud

Vi kom inte hit för att få det lätt
Längtande till när allt var ett
Innan kunskapen söktes
Och allting det döptes

Rummet längtade till tiden
Tillbaka till friden
Rummet vecklades in
Gjorde tiden till sin

Dess tid blev tänkt
Och Guds budskap sänkt
Ur andra kom plåga
Demoner i livsträdet började såga

När hon ännu ville sig fri
Förlorade hon sig i ett skri
Så uppkom konsten
Den avslutande fångsten

Hagen

Du gick till hagen
När solen sjöng om livet
Och allting var nyblivet
Just den vårdagen

Korna saligt trallade
Du log åt glädjen
Mot den gyllene vägen
Hjärtats känslor svallade

Brunt hår mot jorden
Ögonvita kristallen
Bärande änglamedaljen
Solstrålar som de finaste orden

Ensam men närd av liv
En gång allt ett väsen
Syns ännu på gräsen
Utträdda ur Guds motiv

En annan värld

Det var inte till denna värld jag skulle
Genade i himlen av stjärnor
Gick på grund vid gudomens kulle
Hamnade i mänskliga ägor

Allt de gjorde gjorde också jag
Men något inom mig ekade
Vid människans eviga lag
Mitt minne bleknade

I fragment det återvänder
Dimman från spegeln torkar
Där ser jag himmelska gränder
En ängel bilderna formar

Äppleträd

Vi sitter under ett äppleträd
I ditt knä vilar frukterna
Gudarnas stora gärd
Alltet ryms i stunderna

Vi kommer till kärnhuset
Biter i varsin sida
Det kosmiska ruset
För detta är det värt att lida

Din röst är så klar
Dina ögon blå glädje
Jag ber dig stanna kvar
Så ska jag alltid vara ditt hölje

Hårstrån för alla bågar
Som krävts för att du ska vara
Det gör att också jag vågar
Insnärjd i en snara

Ormen krälar på marken
Ni leker tafatt
Också han har rest i arken
I hans öron skär barnskratt

Där uppe gudarnas mörka filt
Du lägger dig under mina armar
För dig allt blod spillt
Jag ner i helvetet ramlar

Sjöjungfrun

Vattnet for ur änglavalet
Där nere hördes skramlet
Det träffade saltet
Så uppkom alltet

Klippan havet vattnar
De i tiden fastnar
Havet är världens rymd
Hemligheten i botten skymd

Sjöjungfrun där levde
Havets lilla herde
Nätt och söt
Hon deras löfte bröt

Uppe ovan ytan
Såg hon den stora skutan
En man så väldig
Hon blev alldeles frejdig

Motsade sig faderns bud
Ville bli mannens brud
De var ännu unga
Men Sjöjungfrun offrade sin tunga

Sjöstjärnorna så ljust strålade
Havet våldsamt dånande
Stjärten förvandlad till ben
Lyste mänskligt sken

Hela kroppen bar
Hyn blänkte vackert klar
Hon for upp på stranden
Han gav henne handen

I hans ögon var kärlek
Hon blev så vek
Att hon för hans skull var stum
Om det hade han inget hum

Sjöjungfrur saknar själ
Det är deras Akilleshäl
Hon väntar på hans läppar
Kinderna våldsamt hettar

Men en annan han hade kär
Och Sjöjungfrun finns inte längre här
Mannen var så ljum
Sjöjungfrun blev till skum

Naturbarnets dikt

Till dig jag så hoppfullt längtar
Dina ögonlock gläntar
Skogen är målad i din färg
Min tro har blivit till ett berg

Du sover i vildaste mossa
Får hjärtat att blossa
Vildmarkens alla faror
Änglabarnens stora skaror

Mossans bevis för kärlek
Jorden när din stora ek
Talande med en stjärna
En hemlighet att värna

Blad på ditt träd
Av solens kraft lärd
Av dess strålar sydd
Blir sommarens skydd

En båge dig beskydda
I din lilla hydda
Benådad av Guds sänkande
Bäcken glatt stänkande

Vargvalparnas små tassar
I fotavtrycket passar
Du sitter tryggt på en gren
Sänder ner ett ben

Din röst är ett ljus
Din kropp bäckens brus
Grässtrån får dig att tralla
Och din sång bäcken att falla

Herakleitos nämnde en bricka
Buren av en flicka
Bågens namn är liv
Varats stora kliv

Du är ännu bara en knopp
Samlare av livets hopp
Du springer i nattgräset naken
Håller hela skogen vaken

Den gråaste sten
Förgyller du med ditt sken
Du förvaltar undret
I åskdundret

Blixen styr allt
Det blåser kallt
Du räddar de små djuren
Mot den stora skuren

Du är ett med naturen
Hela världen buren
När jag kommer nära
Skjuter du mig till Guds ära

Isär

Vitsippan restes ur kylan
Hon lyste så klart
Mot trädet i fållan
Som stod helt bart

Blad av sippan faller
Trädet knoppar
Skilda av tidens galler
Det forna droppar

Ett inställt möte
På marken är de borta
Sprungna ur samma sköte
Deras liv är korta

Världen består
Av vad som aldrig blev
I fållans snår
Tiden en saga skrev

Liksom himlen brinner och gråter
Över vissnade blommor
Något växer åter
Så bildas alla flammor

För himlen såg ödet
Som för jorden var att vänta
Åkte genom flödet
Förvarades i det fornas glänta

Tårarna födde
Vad deras gråt gällde
Solen våldsamt blödde
För det molnen redan fällde

Allt försöker växa vidare
Så att det kan hinna
Längtan skriande
Det som inte går att finna

Underlandet

Vi måste gråta för blommorna som vissnar
Så de kan växa till nästa vår igen
Frönas mod sakta sviktar
I en saknad över sig själva som för fränden

Du ligger på mage i sommarfältet
Drömmer om ett stort äventyr
Det krävs sju år för att komma till underlandet
Därefter upptagen av vardagens bestyr

Vi väntar så att hjärtat brister
Sedan blygs vi inför vårens härlighet
Allt har vi skrivit ner i våra skrifter
Där vi har avslöjat vår stora hemlighet

Som att vaka vid en grav
I förväntan om att döden är evig
Men världen snurrar runt ett nav
Där ingen är helt dödlig

Så jag tar din vita hand
Och vi ger oss ner i sommarjorden
Runt din arm ett silverband
Vi följer noga roten

Du är jordig men ändå ren
Ditt hjärta ingen kommer åt
Du är ett fjärran sken
Vi åker till landet som är vårt

Vi paddlar i en lång tårkanal
Slänger åt de fallna livbojar
Mot skogens väldiga sal
Där vilar smultron i stora korgar

Du frågar mig vid lägerelden
Varför äventyr gör så ont
Du ber mig att berätta om vackra ställen
Medan du somnar fromt

Drottningen sätter huvuden på pålar
Vi tar skydd bakom kortet
Medan hon står vid sin tron och vrålar
Vaktande det stora slottet

Kungariket vill vi inte ha
Det finns inga vägar till barndomsängar
Men tillbaka är dit vi ska
Drömmar gör sig bäst i sängar

Så tittar vi förundrat på varann
I gräset där vi vaknar
Tänk att vi tillbaka hann
Det är in i verkligheten vi snavar

Och blommorna växer fortfarande starka
Av dem byter jag bandet till en krans
Du speglar dig i bäckens blanka
Fågelsången ordnar vår dans

Hem

Vid det stora fältet vilar ditt hem
Skuttande änglar på molnen
Med blicken följer jag dem
Ännu bunden till åsen

Där växer stolta maskrosor
Bestrider döden de ska bli
Slog rot i nedgrävda kotor
De är precis som vi

Maskrosens lågor
Blev förvandlade till frön
Försöker berätta sina sagor
Men ber stilla sin sista aftonbön

Jag är fröet som flyger
Med vinden som du är
Ner i ditt hår jag mig smyger
Dina strån mitt väsen bär

Du skyddar dig med en sköld
Där utanför allting lider
Bildar en beständig böld
Mot dig jag ändå skrider

Ser din vackra nacke
Vill vara här för evigt
Men jag åker ner i en backe
Allting blir ensligt

Också detta rum är förädlat
Av din gröna blick
Av liv är allt omgärdat
Tillbaka mot ditt hem jag gick

Ekot i önskebrunnen

Ingenting kommer över det som varit
Det är något att leva med
Var helst drömmen har farit
Ett försök att till slut skapa fred

Ett försök att med varat bli van
Låta mörkrets destination vara ljus
Allt en del av en jättelik plan
Något utkristalliserat ur kaosets brus

Om bara något blev rätt
Om dina läppar hörde ihop med mina
Då skulle Gud allt mig gett
Men önskebrunnen har börjat sina

Om mina ord kunde bli vatten
De studsar och ekar
Upp i den stjärnklara natten
Fjärran halvmånen pekar

Uppvaknandet

Ett barns herravälde
Speglande i en brunn
Ekande önskan där gällde
Hemligheten i din mun

Söt och dödlig
Hennes andedräkt fläktar
Den stilla rörlig
Hela världen jäktar

Uppvakna ur drömmen
Det som inte hann bli verkligt
Hon bröt sömnen
Livet är så märkligt

Ungdom

Jag önskar dig evig ungdom
Tusen knoppar i blom
Hösten en främling vid sin dörr
En illasinnad lukt från förr

Springande över en skrattande äng
Nerstoppad i syrenernas säng
En gång fanns inget dött
Allt av världen fött

Dina ögon är en sagostund
Innan Gud sänder John Blund
Du ber hösten till sommar
Innan du sött somnar

Drömmande om ett sommarfält
Där Gud ett träd ställt
Inga förbjudna frukter växa där
Bara ett barn så kär

Ögonens portar for upp
Till solstrålarnas trupp
Dagg i det blonda håret
Läker det själsliga såret

Du är beviset för att allt är väl
Jag dricker ur ditt kärl
Du fritog mig från helvetet
Och slickade brännmärket

Nu ska jag på räddningsexpedition
Beveka världens stagnation
Föreviga varje blomma
Fröna ännu fromma

Dina fingrar är trolleristavar
Väcker upp alla gravar
Rösten den klaraste sång
Sjunger en första gång

Världen är din stora lek
Skuggan blir så blek
Spelande med tusen brickor
Med andra fagra flickor

Du vinner och skrattar
Och ingen av dem fattar
Vad du med världen gjort
Du står inför dess himmelska port

Ansiktslös skönhet

Blont hår till din svank
Ansiktet snart gömt
Kroppen så himmelskt slank
Ordet var genom dig ömt

För att se ditt ansikte
Försökte jag komma dig nära
Inte förlora dig ur sikte
Annars för alltid mig tära

Ögonen förlorade dig i vimlet
Liksom själen hit ner for
Massan blev hindret
Jag blott på skönheten tror

Ljuset

Din svank vetter mot Golgata
Det hinsides i din handflata
Ditt nyckelhål blänkande
Dina ögon tänkande

Du är ljuset i skuggornas sal
Lämnar mig utan val
Verkligheten så målande
Jag så enfaldigt frågande

Demokritos hånfullt skrockande
Platons grotta lockande
Du vet människans boning
Du är här för försoning

Fyra vita hästar
Demonerna vilt fäktar
Inträde i dig de bejakar
Jag dig alltid vakar

Vagnen dras fram
Jag samlar upp ditt damm
Målar så en tavla
Änglarna ska avla

Din hy är vit som molnen
Blicken ny som månen
In i dig jag vandrar
Hela kroppen dallrar

Det luktar evigt om ditt kött
Inget har du ännu fött
Du är fri i jorden
Ännu nere i roten

Dina ben är smala grenar
Dina fötter marken renar
Varje del av dig skrattar
När du månen nattar

Du är en vit sippa
Får lungorna att kippa
Ditt hjärta slår takten
Ihop med änglavakten

Ögonen kallar
Du min ande vallar
Sliter mig i tusen delar
Det dina ögon helar

Världen vid bröstets korg
Upptagen ur min sorg
Naveln en krater
Hela du så fager

Du lockar med ett ljud
Så jag ska falla ner för Gud
Viljan till dig varar evig tid
Ingen annan kan ge mig frid

Grönögd flicka

Ut i min ödsliga hågen
Där hörs dödens klocka ticka
Träffade du mig med bågen
En grönögd flicka

Du for mot en sol
Bortom mina mörka ägor
Just när Petrus tupp gol
Där du la brädor

Karons långa eka
Snickarsonens tårar göder
För dig en plats att leka
Den dröm som alltid glöder

Sovande så ensam
Drömmen är nattens dam
Flickan är sällsam
Har blivit himlens ram

Ögonen som inlandets sjö
I den första sommarstrålen
Till att vattna världsträdets frö
Drickande ur den djupa skålen

Vi tillhör en annan värld
Den som änglabarnen bar
Men gav oss ut på denna färd
Hägringen speglar klar

Hy

Till oss var det givet
I våra små öden
Aldrig i livet
Alltid utanför döden

Solen snurrar skoningslöst
Runt ditt parasoll
Det mörka i underjorden föst
Där musiken går i moll

Din lena hy
Kan skydda din själ
Liksom jordens sky
Skyddar jordens käl

Glittrande öga
Innesluten i seendet
Blickar mot det höga
Ännu ett med leendet

Allt nytt bildar eld
Som varar evig tid
Av ödet redan fälld
Själen står på vid

En dag hos stjärnan
Uppväxt till att förgå
Världen intill kärnan
Får dig att förstå

Midsommardikt

Jag förstår inte hur du har kommit ur denna jord
Den var avsedd för de grymma
Men varje kväll ser jag skönheten från mitt bord
Det får mina demoner att rymma

Du rör dig som en självklarhet
Ditt hår är fiolens strängar
Det finns en hemlighet som bara du vet
Fötterna förutbestämda till de vackraste ängar

Sju sorters blommor under din kudde
Solen låter ingen se den för långt
Belyser en rymlig udde
I oändligheten blir det så trångt

Vem drömmer du om denna natt?
När ljuset har bestämt sig att bli tillbaka
Väntande vid mitt bord jag satt
En dröm som fick mitt hjärta att spraka

Sömn vid dina ögonfransar
Frukter från drömmarnas ägor
På bordet vissna midsommarkransar
Äpplenas övergivna kärnor

Gudarna skapade dig som ett bevis
Till att något vackert här kunde vara
För att se om någon gjorde notis
Och mot drömvärlden fara

Men jag får inte komma dig nära
Då sliter de mig i stycken
Men någon har redan börjat skära
I väntan på den oskyldiga kyssen

Kläder faller av din kropp
Ögonen slukar mig hel
Står på evighetens högsta topp
Inget är längre bara en del

Ser dig drömmande på nära håll
Kroppen sällsamt späd
Dina ögonlock spelar den största roll
Vill inte ta av dig drömmens pläd

Jag låter dig vandra på egen hand
Allt sällskap skulle vara ett illdåd
Inte bunden av några band
Kan bara be om gudarnas nåd

Minne från imperiet

På fältet vilar barn
I buskarna slavdrivare
Ödets murkna garn
Ondskans nedskrivare

Övergivna av sin mor
Ansiktet uppe i skyn
Ingen vet var ängeln bor
Berikad av vyn

De gjordes till slavar
Reducerade till funktion
Människor är gamar
Köpta på aktion

Upplärd att vara ingen alls
En tjänare till ett spel
Ägarens namn runt en hals
Detta måste vara någons fel

Inget klander mot vargen
Från det bortförda lammet
Blir en bärare av sorgen
Gud la segern i slammet

Barnets dröm en liten stund
Därefter ett helt liv
Som står på denna grund
Allt ögonlockens giv

Du söker genom en buske
Din hand ivrigt öva
Väntande i blommors rike
Inget är till för att röva

Tid är allt vi har
Viljan att vara älskad
Att ges svar
Åt något vara ämnad

Verkligheten kommer ikapp
Några klarade fallet
Men ingen av de undslapp
Att förlora kallet

Vi har varit här förut
När ängeln slutade drömma
Och Gud fattade ett beslut
Fick oss att glömma

Vuxna är barngravar
Fick inte tillbaka sin oskuld
Avskaffade slavar
Kompenserades med guld

Ondska är det vi måste leva med
Så får vi nys om det forna
Ur en bortglömd ed
Iklädd Guds högra krona

Ett tidigare liv

I ett tidigare liv har vi setts
Jag minns varendaste lock
Till oss har allting getts
Runt dig glömskans flock

Hår är tankar som inte räcker
Rinner ner till höften
Ögonen läcker
Skönhetens alla löften

Öronen är det renaste
De lyssnar till ett vackert bud
Orden de allra lenaste
Evigheten i ett ljud

Nu glömmer jag dig inte
Ögonen växer aldrig samman
Ur min syn dig miste
Du vilar redan hos en annan

Näsan letar rester
Det som ögon inte ser
Änglarnas alla fester
Innan de föll ner

Munnen blev en enda
Minnet i dina läppar
Sammanpressat ett budskap sända
Jag din ande greppar

Händerna fick skaparkraften
Till att ändra det som består
Den oupphörliga jakten
Som alltid lämnar spår

Brösten livets givmildhet
Vi alla finns för att någon
Oss ur dödens rike slet
Gav oss sitt bröst en morgon

Naveln som ett minne
För något annat
När vi i livet var inne
Innan kroppen hade svalnat

Utträda ur könet
En smärta över att föda
Det som är ödet
Fram till världen blöda

Benen bär sig mot ett mål
Mot de glömda källorna
Täppa igen alla hål
De dödliga fällorna

På sidan varsitt ärr
Jag minns slitaget
Nedsjunken i varje kärr
Där nere finns bandaget

En dröm jag har

Livet som dina ögon har
Bröstkorgen helt bar
Vackert hår ur ditt huvud växa
Skönheten blir en dyrbar läxa

Du är flyktig som strålarnas vindar
Nedfallet i avgrunden du hindrar
Du är evig som den godaste doft
Förvandlar mitt hjärta till stoft

Jag har inrett mitt bröst för dig
Medan träden förvandlar sig
Boningen står tom
Världen kommer ändå i blom

Träden om vårt bröllop vittnar
Stjärnorna hemlighetsfullt gnistrar
Koda ur träden rinna
Stjärnornas bröllopsris brinna

Ur dig tio barn väller ut
Livet är utan slut
De alla på nytt gräs ska springa
Deras eviga skratt kommer klinga

Du har blivit den finaste mor
I mina drömmar allting bor
Allt först i önskan
Leder sakta bort glömskan

Godhetens sekunder

Änglarna sänder ner
Tio sekunder
Innan vi i vardagen försjunker
Det är nu godheten sker

Jag gör ringar av maskrosstjälkar
En förlovningsring till en älva
Träden står i jorden helt själva
De är himlens bjälkar

Stjärnorna går att fara till
Vi ska snart dit
Natten är helt vit
Om tiden kunde stå still

Inga baktankar längre styra
Ett plask får plats i ett ögonblick
Vi till ängarna gick
Spelar på gudarnas lyra

Men ögonblicket slutar
Vid altaret du försvinner
Vi bara tillfället hinner
Stjärnorna långsamt slocknar

Galenskap

Galenskapen har gjort besök
Det smutsigaste är hos dig rent
Rörsångaren matar en nykläckt gök
Det börjar nu bli för sent

Jag tittade efter en ljus älva
Skriver under namnet filosofi
Försöker ge världen något att ärva
Då blir jag till sist fri

Försöker bli lika ren som du
Du behövde aldrig någon kur
Bara till den högsta är du fru
Utanför står ondskan på lur

Ingen är längre där och räknar
Mitt liv blev så galet
Barnet saknar vägar
Och konsten är en väg till barnet

Mors dagdikt

Du är sprungen ur gåvan
Och bärare av den nya tiden
Ett ljus från ovan
Fortsättare av striden

Hyscha stjärnornas dröm
Verkliga av sagor
Följer med i evighetens ström
Resande genom vaggor

Allting uppburet av en mor
Om det vittnar de lena bladen
Det är där hemligheten bor
Vecklar sakta ut svaren

Uppväckt ur en dröm

Drömmen är inte klar
Men den är över
Vi blev aldrig ett par
Jag mig söver

För att finna dig där
Men du är borta
Oavsett vem som är kär
Liven blir korta

Du blev min räddning
Dödsbäddens saga
Skönhetens bäddning
Jag ska aldrig dig mer jaga

Flickan som fick plats i en regndroppe, men inte i oändligheten

Regnets droppe kom du ur
Som föll ner en sommarkväll
En renande skur
Som gjorde världen säll

Gudarna offrade din själ
La den i det vackraste skal
För att visa att de ville väl
Ett gudomligt skrivet tal

Ditt hår är vävt av gudarnas stol
Ögonen lågan som belyste
Starkare än den klaraste sol
Ett kärt barn de hyste

Mänsklig blick för svag
För att du skulle vara synlig
Vackrare än en dag
Som natten lugn och ljuvlig

Jag fann dig som ett mirakel
Världen du ville se
Är bara ett spektakel
Enkom skönhet jag till dig ville ge

Men inget var vackert nog
Och världen mitt hat väckte
Mina band alla dog
Och av dem sydde jag dig ett täcke

Att lägga om anden
Din magra kropp
Som aldrig får rinna ut i sanden
Utan den finns inget hopp

Vi söker skydd i syrenernas buskar
Inget där ännu blommar
Hemligheten vi ner ruskar
För vi känner hur det doftar

Eller har deras blomster skett?
Jorden deras aska
Ett lakan gudarna har brett
En mark för tassar att traska

Du vandrar barfota
Ett slitet stycke tyg som klänning
Något för att bota
Varje omkullkastad lämning

Du frågar mig varför du är här
Till det har jag inga svar
Åldern på allt världen tär
Döden du måste kunna för att bli klar

En krater i dig blir till
Från barnets glada skratt
Oavsett vad vi vill
För åldern lägga sig platt

Lyckan på jorden

Du sover på min arm
Verkligheten har blivit en dröm
Du frigör mig från nattens larm
Vi är en evighetens söm

I sömnen vill jag inte vara
För tänk om du försvinner
Här i sängen finns ingen fara
Mot Saron vi rinner

Världen var ett väntrum till dig
När du vaknar ska vi lämna
Du har fördrivit olyckan ur mig
Aldrig mer ska jag felen nämna

Dina ögon öppnas till lågan
Munnen blir leende
Du är svaret på frågan
Allt en del i Guds skeende

Varenda vänlighet vill jag behålla
Också skönhet fördrivs
Tiden är inte upptagen av att sålla
Blott i ögonblick den trivs

Glädje i ditt hjärta väcktes
Jag dig ett löfte gav
Under natten ett barn kläcktes
Nu ger vi oss äntligen av

Glad för att vakna, rädd för att somna

En morgon när jag vaknar
Är jag i verkligheten
Ingenting jag längre saknar
Allt finns utom omöjligheten

Mörkret har gått upp i rök
In kommer en munter barnaskara
Jag ska vaka er som en hök
Till skogen ska vi ut och vara

Ljuset hade jag glömt
Det belyser era kroppar
Inget av er är gömt
Ner i vattnet ni hoppar

Vit hy blir bränd
En stråle genom rymden
Guds stråke spänd
Inte reglerad av tyngden

Jag frågade henne jag hade kär
Är detta verkligen mitt?
Allting finns faktiskt här
Barnen stänker så blitt

Handdukar får er att torka
Och solen träder längre in
Du har levandegjort en docka
Vilar vid dig stinn

Ett varv runt berget vi går
Jag väntar på att fågelsången
Ska sopa igen alla spår
Göra mig i mardrömmen fången

Men dagen passerar
Med glädje och lek
Ett ollon i dungen vi planterar
Där växer snart vår ek

Och jag har dig i mitt knä
Lägger ögonblick i evighet
Här ligger allt i lä
Det är tillfällets egenhet

När vi ska sova
Fruktar jag mardrömmen
En bortryckt gåva
Stänger igen sovrumsdörren

Jungfru Marias sorg

Vad gjorde Jungfru Maria
Åren efter Jesus dött
Han hade gjort människorna fria
Men det var hon som honom fött

Kan verkligen uppståndelsen
Duga för en mor
Försona korsfästelsen
I Golgata fröna gror

Hon höll honom vid sitt hjärta
Du ska aldrig bli skadad
Blev bärare av livets smärta
Av hela riket jagad

Hon kramade sin son
Mjölken blev röd
Hörde templets dån
Och i tre dagar död

Tre dagar som inte ryms
I moderns bröst
Evigheten av ödet skyms
I uppstånden finns ingen tröst

Minneslucka

I en ödslig minneslucka
Bor mången
Det går bara att sucka
Åt att vara där fången

Glömskans laviner
Tappra flyktförsök
Sorgsna miner
Ner i hågen dök

Där vårdas varje ting
I dess ovärderliga vara
Varje finger bär en ring
Allt är till för att spara

Men ingen den glömda såg
Som en vålnad dömd
Klippan som krossar en våg
Ur minnet redan tömd

Tillägnat en dotter

Ur det stora svarta kom då elden
Som invändning mot djävulska välden
Ur lågan kom stelnad jord
Här var syd och där var nord

Och ur molnen föll vatten ner
Det är ur pölarna undret sker
Rasslande for vinden upp
Allting Guds stora kupp

Han ville det onda besegra
Och människorna började dressera
Inget dög i sig själv
Hon dränkte dem i hans älv

Men glädje gick att få
På Edens marker stadigt stå
För Guds djupa snår
Har lämnat paradisiska spår

Ibland är spåret tvåbent
Vandrar allting rent
Brinner hjärtan och flyr hår
Inget av det människohand rår

Från början fanns inte man och kvinna
Åtrån började att brinna
Ett ben ur mannen stack ur
En öppning i kvinnan blev hans kur

Jag drack vatten ur önskebrunnen
Ålen ur din själ sprungen
Trettio silvermynt i botten
De kommer ur den fallna kroppen

Vi kom hit för att drömma
Genom verkligheten strömma
Vi kom hit för att minnas
Det som inte låter sig vinnas

Ett blåögt flickebarn
Hittad övergiven i stan
Bär skönheten helt ensam
Hennes vittnesbörd är sällsam

Hon vilar så tryggt i sin bädd
Ingen behöver längre vara rädd
Ett mirakel är hennes gosedjur
Alla sånger går nu i dur

En dotter har jag återfått
Av Guds godhet blott
När tårar dränkte växten
Skrev jag den slutgiltiga texten

Inget är ännu för sent
Allting ska till slut bli rent
Flickan plockar bladen
Ute i den gudomliga hagen

Hon är fri från synd
Blev mitt enda riktiga fynd
Jungfruligt frambringad

Ondskan till marken tvingad

Det kostar att vara vacker
Ondskans sneda bragder
Är att ta det givna
Och det till underjorden fördriva

Men hon kan aldrig bli sådan
Hon bär den stora gåtan
Ondskans korta sus
Förvandlar hon med sitt ljus

Bortsopat stjärndamm
En slaktkniv dras mot ett lamm
Jag kom hit för att rädda
De som är förledda

Med hjälp av facklan hinna
Den eld som ännu brinna
För vilket våldsdåd blir det slut
Det måste finnas en väg ut

Tillbaka till elden jag flyger
Ur jorden mig bryter
Jag lämnar dig nu lilla flicka
Du själv mot evigheten ska blicka